

Πενταδάκτυλος: Μια σφιγμένη γροδιά ή μια ανοικτή Παλάμη

του δρ Ανδρέα Δημητριάδη - θωρακοχειρουργού-καρδιοχειρουργού

Για αιώνες καθημερινά, προβάλλει το δυσθεόρατο ύψος του ο Πενταδάκτυλος, αγέρωχος, ανδρειωμένος, υπενθυμίζοντας την ύπαρξή μας. Πέρασαν από πάνω του πολλοί κατακτητές και εμείς από κάτω, μια «γειωμένη» πραγματικότητα.

Πριν από χίλια χρόνια, ίσως και πιο πολλά, η παράδοσή μας λέει πως ο Διγενής Ακρίτας (Διγενής από δύο γένη, ο πατέρας του ήταν Άραβας η μητέρα του Ελληνίδα) σαν ακρίτας των συνόρων, καταδιωκόμενος από τους Σαρακηνούς έβαλε το χέρι του πάνω στο Βουνό για να μεταπηδήσει στην άλλη μεριά, που έμεινε για πάντα ανεξίτηλο σημάδι. Τα 5 δάκτυλα, ο μαγικός αριθμός των 5. Οι αραβικές επιδρομές, για πολλές εκατονταετίες από τον 7ο μ.Χ. αιώνα, καταδυνάστευαν την Κύπρο. Στις 20 Ιουλίου 1974 έγινε ο δεύτερος βιασμός του Πενταδακτύλου με τα σύγχρονα μέσα. Αεροπλάνα, αλεξιπτωτιστές καταδρομείς, βαριά όπλα, για έναν περίπου μήνα, μέχρι τις 16 Αυγούστου. Η τουρκική εισβολή και κατοχή μέχρι σήμερα. Η εξέλιξη της τουρκικής εισβολής κρινόταν στον χώρο απόβασης που ήταν στην ακτή Πέντε Μίλι, δυτικά της Κερύνειας Η αποστολή στον Άγιο Γλαρίωνα ήταν για την εξάλειψη του τουρκοκυπριακού προγεφυρώματος. Συμμετείχαν τέσσερις μοίρες καταδρομέων, 31ΜΚ στο ύψωμα «Άσπρη Μούττη», η 33 ΜΚ στο ύψωμα «Πετραμούθκια» και η 34 ΜΚ στο ύψωμα 296!

Σώμα με σώμα η σθεναρή αντίσταση των καταδρομέων, μερικοί των οποίων και φοιτητές της Ιατρικής, το πρώτο δείγμα στις μάχες του Πενταδακτύλου.

Οι μαχητές του Πενταδακτύλου φέρουν μαζί τους και μια ιστορία, οι παρφές του βουνού βαμμένες με αίμα Ελληνοκυπρίων και Ελλαδιτών, υπενθυμίζοντάς μας το «έπος» του Πενταδακτύλου. Ένα άλλο έπος λάμβανε χώρα μέσα στο Γενικό Νοσοκομείο της Λευκωσίας. Η γρήγορη μεταφορά τραυματιών ήταν σαν συγκοινωνούντα αγγεία κατά τη διάρκεια της τουρκικής εισβολής. Εν' η δημοσιότητα στον πόλεμο της Κορέας ήταν 72% και οι μολύνσεις 16%, στον πόλεμο της Κύπρου η δημοσιότητα ήταν 1,% και οι μολύνσεις 0,7%, γεγονός που είχε εκτιμηθεί διεθνώς ιδιαίτερα από το κέντρο τραύματος στη Βαλτιμόρη των Ηνωμένων Πολιτειών.

Το θέμα, όμως ήταν πιο βαθύ. Τα χειρουργεία μας μετεβλήθησαν σε σταδμούς εναντίον του θανάτου. Οι τραυματίες μας, το σώμα και το αίμα της πατρίδας, το αίσθημα της ιερωσύνης μέσα στο χειρουργείο, πάνω από χειρουργικό τραπέζι, αίσθημα που μεταδιδόταν και στους αναισθησιολόγους πολλές φορές με δεικτική παρέμβαση όταν όλα χάνονταν. Ναι, μια ιερωσύνη προς τους τραυματίες μας.

Πέρασαν 44 χρόνια από τότε. Δεν ξεχνώ! Σαν να ήταν χθες. Με την ευκαιρία της κυκλοφορίας του βιβλίου του συνάδελφου Ανδρέα Χρ. Πούλλου «Ποιήματα» «Συνομιλίες με τον Πενταδάκτυλο», αναφέρω το πρώτο και τελευταίο του ποίημα: «Φαίνεται πως δεν μπορούμε να τον παρακάμψουμε- ξεπροβάλλει από δρόμους που δεν το περιμένεις. Και πέφτεις πάνω του ή πέφτει πάνω σου».

«Μια τους κοιτάει και μια βλέπει την κουτσουλιά. Τρόπο που διάλεξαν οι αλητήριοι να αποτυπώσουν τ' ανήνθρωποι τους, και χαμογελά από μέσα του και είναι σαν να τους λείπει «Σαν εσάς πέρασαν τόσοι και τόσοι που δεν θυμάμαι κανέναν το όνομα, σαν ποτέ να μην πέρασαν από πάνω μου ή ποτέ να μη χάραξαν τίποτε πάνω μου».

Ο Πενταδάκτυλος δεν έχει μολυνθεί από κανένα. Αγέρωχος και ανδρειωμένος ατενίζει προς τα πάνω και πότε προς τα κάτω, πάντοτε πιο ψηλά. Ας γίνει το σύμβολό μας, ο εθνικός μας ύμνος!

φωτο Ανθής Πέτσα-Σαββίδου